

JUSTICIA SOCIAL

Any III - Epoca III

Barcelona, 18 de març de 1933

Núm. 89

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Els o nosaltres!

L'exploació impúdica dels tristos successos de Casas Viejas per part dels radicals i de les desferres dels partits monàrquics, ha vingut a palejar dues coses ben concretes i d'una gravetat que solament la classe obrera, en nom de la qual s'aixeca aquesta bandera, pot barrar el pas a fi que d'ací a poc temps no haguem de sofrir un nou despotisme: la primera

d'ella és que hi ha encara prou salvatges que, sota un uniforme, són capaços de desacreditar un règim i d'efondrar-lo amb el rebrotament de la vergonya de les antigues Juntes de Defensa; la segona, l'existència cada dia més perillada d'una força feixista que caurà damunt la classe obrera hispànica com ha caigut damunt les costelles del proletariat alemany.

L'aberració que les forces més sospectes de la vella Espanya monàrquica llancen en aquests moments gravíssims als quatre punts cardinals sota l'apellació que la República ha d'ésser governada pels republicans, ultra la insinceritat més desvergonyida amaga l'atemptat més traïdor que dintre pocs dies o setmanes farà córrer novament sang innocent com en el passat 10 d'agost.

Qui no vulgui treure partit de certes aclaracions i de certes actituds, és que bada amb la badogueria de l'irresponsable o bé està complicat en el vast complot que està a l'espectativa d'una oportunitat que les forces obreres de la Península i la gent d'avanzada facilitarem amb la nostra desorganització si no anem de pressa a formar les cèl·lules de defensa.

Vivim uns moments de perill i no hem de fer solament literatura davant els atacs de la reacció. Per oposar-se a l'avenç i al triomf dels assassins de les llibertats tan pensament conquistades, han de facilitar-se totes les aventures i cal obrir i produir-se amb el màxim d'honradesa i de desigs d'aplanar totes les dificultats.

Aquests darrers dies el Bloc Obrer i Camperol ha llançat un crit d'alarma, que malgrat no ésser en alguns punts just del tot amb els socialistes espanyols, cal que no quedi com un document més. Així ho entén «El Socialista» en una editorial que ha dedicat a comentar les facècies del vell agent provocador Alejandro Lerroux.

Es hora de decisions valentes i d'actituds clares. Prieto ens dels diumenge que a una banda hi calia arrear tota la contrarevolucionaris i de l'altra mobilitzar tots els republicans i revolucionaris de debò. No hi caben matisos ni barreges perilloses. Revolució o contrarevolució. Més clar encara: Els o nosaltres. Feixisme o llibertat. Si la dictadura fos una necessitat indefugible, primer la nostra, la de la classe obrera, a la dels capellans, militaristes i dels terratinents. Les mirades conquestes de la República no ens hem de deixar arrabassar, costi el que costi.

La consigna en aquestes hores greus ha d'ésser aquesta: Penjar sobre la màrxa els aficionats a dictadors. Si el 14 d'abril una mà misteriosa hagués agafat el telèfon i hagués comunicat a tots els pobles de la ruta Madrid-Cartagena el pas del despota exiliat (?) a Fontainebleau, el poble hauria estalviat tot d'una els inconvenients d'un procés polític que hagués pogut fer bellugar les potències i ens estalviàrem de penjar els qui es sublevaran contra la República i la Revolució.

El Front de Bronze, que a Alemanya no ha servit de res, cal que el formem nosaltres tot seguit i fer-lo actuar amb eficàcia, puix que s'acosten hores greus en què haurem de vendre cara la nos-

Defensa dels pistolers

El míting antifeixista que la U. S. C. celebrà diumenge passat, a l'Iris Park, va ésser un èxit. El local — molt vast — era gairebé ple d'un públic entusiasta. Un espontani — un d'aquells espontanis tan perillosos com el que recordava a Balbontín que la C. N. T. l'havia votat — va voler parlar. El vam deixar parlar, com sempre deixarem parlar tothom que ho faci en termes correctes, i això va arrodonir l'èxit.

Una de les coses que va dir aquell ciutadà — altrament bona persona —, intentant replicar al company Mira, va ésser que NO TOTS els pistolers de l'Únic s'havien passat al «Lliure», perquè encara en queden a la F. A. I.

Aquest argument va fer molta impressió. Una impressió, és clar, no gaire falaguera per a l'espontani.

Ni per als pistolers.

tra existència política i àdhuc la personal. La reacció es descara i es disposa a atacar perquè veu que la República, per l'esquerrisme dels millors dels seus homes, porta a la pràctica traduits en lleis, postulats que malgrat la seva tímidesa lesionen interessos que es creien eterns contra tota norma de Justícia. I posa en joc tots els pretexts, per immorals que siguin, per obstaculitzar l'aplicació de la Reforma Agrària i per fer impossible l'aprovació de la Llei de Congregacions. A aquesta situació monstruosa col·labora d'una manera decidida la minoria radical.

Per afany vanitós de poder, Alejandro Lerroux és capaç de vendre's la República, puix que no altra cosa seria el govern a les seves mans. Govern que seria la instauració d'una dictadura, de moment republicana per les dificultats que trobaria en defraudar el poble i que acabaria sota els esperons d'un general que preparés la restauració monàrquica. Malaurat destí el d'alguns homes!

Però l'exemple d'altres pobles i la fe revolucionària de les masses farà impossible aquest atemptat a la decadència si els homes capdavanters compleixen amb el seu deure. El cor ens diu que en aquests moments el complot sense rebutjar cap de les col·laboracions que saben que els seran ofertes sense vacil·lació des de les files del proletariat.

AMADEU BERNADO

EXISTEIXEN A EUROPA 10.255 CEMENTIRIS DE GUERRA, AMB 1.427.712 TOMBES PARTICULARS I 79.712 FOSSES COMUNES.

EL FEIXISME PENSA AUGMENTAR AQUESTES TRAGIQUES XIFRES.

LLUITANT CONTRA EL FEIXISME LLUITAREM CONTRA LA GUERRA.

En defensa de les lleis laiques

Sembla un fet evident que tant a la Comissió de Cultura com al Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona, hi ha una majoria absoluta d'elements d'esquerra. Malgrat això, malgrat que aquesta majoria sembla que estigui disposada a fer complir les lleis laiques de la República — ho han dit en les lluites aferrissades contra les dretes, des de la premsa, des de la tribuna i des dels parlaments — podem afirmar que, no ja molts dies, ALTRA VEGADA s'han portat nombrosos lots de llibres de lectura descaradament confessional, de religió catòlica, a les escoles de Patronat Escolar de l'Ajuntament de Barcelona.

Nosaltres, lògicament, no ens ho epuguem.

Si la majoria és d'elements d'esquerra, que defensen el laïcisme, almenys exteriorment, com és que ALTRA VEGADA, repetim, es compren llibres confessionals pels nostres infants? ¿Serà, potser, que els elements col·laboradors de les oficines tècniques de Cultura de l'Ajuntament, abusant de la confiança dels regidors esquerristes, sabotegen l'obra laicitzant de la República?

¿I com això ha estat possible que passés sense que els Directors de les escoles, que tenen una doble representació al Patronat Escolar, no hagin donat la veu d'alerta en defensa del respecte que mereix l'esperit dels infants, en defensa de les lleis del país i en defensa de l'esperit del poble, tan explícitament demostrat amb l'adveniment de la República?

Davant de tot això tan inexplicable, però possible si no hi ha control, demanem així, senzillament, a les autoritats corresponents, que comencin per fer retirar de les Escoles del Patronat, i probablement de les municipals, els llibres que pel seu confessionalisme són antipedagògics, tota vegada que no són respectuosos amb la personalitat dels infants i resulten il·legals, tota vegada que vulneren la Constitució de la República, i són, fins i tot, desvirtuadors de la voluntat popular, tan magníficament demostrada l'abril del 31.

A l'interior:

SINDICALISME I ORDRE PÚBLIC,

per Jover Brufau

NOTES POLITIQUES,

per Granier-Barrera

MATEMÀTIQUES SOCIALS,

per B. Farré

LA CREACIÓ D'UNA DIVISOR INTERNACIONAL.

RESPONSABILITATS!

Proposicions presentades per la minoria de la U. S. C. al Parlament.

EE. UU.,

per Ulisses

REPORT DEL GRUP PARLAMENTARI CONSTITUENT AL II CONGRES GENERAL DE LA U. S. C.

ETC., ETC.

NÚMERO SOLT: 15 cts.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre . . . 2'50 ptes.

Semestre . . . 4'50 "

Any 8'00 "

Redacció i Administració: Portaferriça, 30, pral.

Després del ple de la C. R. T.

En el comentari que dedicàvem l'altra setmana al Congrés dels Sindicats de la Confederación Regional del Trabajo, ja preveiem que els seus resultats serien l'afirmació del predomini anarquista.

Cal, a aquest respecte, precisar un extrem interessant. Quan diem el predomini anarquista considerem que els Sindicats o delegacions que no segueixen la majoria del Congrés no són anarquistes. Que aquelles delegacions que es refugien en una interpretació sui generis de l'anarquisme, fent-la compatible amb el moviment obrer, no pensen en anarquista. Cal que tots els obrers s'en convencin: l'anarquisme no té res a veure amb el moviment obrer i la lluita de classes.

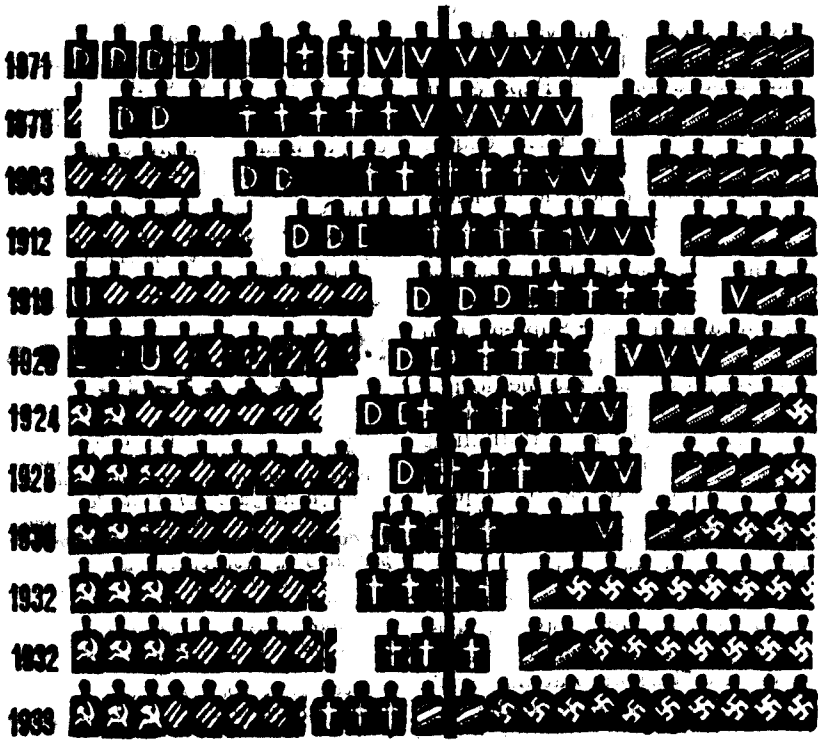
Apart d'aquest extrem, condensat en la pregunta de si fins i tot el personal dels tallers de «Solidaridad Obrera» havia d'ésser d'afinitat ideològica, ço que demostra que després de Sant Ignasi, els anarquistes tenen l'exclusiva dels eufemismes d'encuny jesuític; després d'aquesta qüestió, n'hi havia dues d'extraordinàriament gravetats: el cas de Sabadell i l'informe de l'administrador de «Soli».

En el moment que escrivim no sabem si en definitiva els Sindicats de Sabadell traïran els seus companys de tendència i ingressaran, en les condicions humillants de la penència, al si del moviment anarquista de la C. R. T. Per les deduccions que poden fer-se dels debats i de les conclusions del Congrés, el determini de Sabadell no té més que un valor accessori.

Car la situació, després d'a-

(segueix a la pàg. 2)

El Reichstag de 1871 ençà

Heus aci, segons aquest interessant gràfic extret d'un periòdic alemany, la composició del Parlament alemany i l'evolució dels partits que l'han integrat en les èpoques principals de la seva història.

Cada figura representa el 5 % del total dels diputats i la línia vertical assenyalada el 50 %. Les tres sagetes indiquen els diputats socialistes; la falç i el martell, els comunistes; la lletra U, els socialistes unitaris; la creu, els centristes catòlics; la lletra V, els populistes; la D, els demòcrates; la banda de tres colors, els nacionalistes; i l'evàstica, els nacional-socialistes. Les figures totalment negres indiquen els petits partits.

Com ha vençut Hitler

Quan a l'endemà de les eleccions legislatives alemanyes del 5 de març coneguèrem els resultats que les agències oficials ens transmetien, el nostre primer moviment instintiu d'estupor fou guanyat immediatament per un moviment lògic de desconfiança. Malgrat la censura, la repressió i el terror a què es veïen sotmesos els partits socialistes durant el període de propaganda electoral, cosa que podia fer preveure una minva en llurs resultats, les xifres en favor, que acusaven els partits nacionalistes eren totalment inversemblants. L'evidència d'una mixtificación monstruosa de la voluntat popular saltava als ulls. I allò que no passava d'una suposició, per bé que abundantment fonamentada, ha vingut confirmada per les dades i per les comprovacions ulteriors. Les següents ratlles, reproduïdes d'un periòdic alsacià que les rep d'un corresponent particular, ens revelen la immensa mixtificación que s'amaga sota la victòria feixista:

«Per a les eleccions del Reichstag, del 5 de març, foren distribuïdes una gran quantitat de candidatures especials. Aquestes candidatures autoritzaven llurs possessors a anar a votar a un col·legi qualsevol, malgrat no fos el que per raó de llur domicili els correspongués. Després s'ha sabut que nombrosos membres de les tropes d'assalt i de les formacions de protecció han fet ús d'aquesta facultat de vot.

Per altra banda s'ha comprovat que quan els hitlerians amb uniforme volien dipositar llur candidatura especial, no els era exigida, com era obligatori, cap peça d'identitat. Per tant, no és impossible que les autoritats policiaques nacional-socialistes hagin donat als partidaris provats de llur «Führer», facilitant-los en quantitat aquestes famoses candidatures, la possibilitat d'exercir diverses vegades llur dret de votant i d'assegurar d'aquesta manera l'èxit electoral nacional-socialista.

¿Qui pot imaginar-se, per exemple, que a la Prússia Oriental, aquest país bastant extens i en el qual en certs indrets la població es troba bastant escampada, on, en conseqüència, tota agitació electoral topa amb grans dificultats; on és impossible d'arribar fins a tots els habitants, qui pot imaginar-se, doncs, que en aquesta província, el 98'8 % de tots els electors hagin completat llur deure electoral?

La participació a les eleccions en aquesta província ha estat sempre aproximadament el 5 % de la mitjana dels votants del Reich. Aquesta vegada, ha ultrapassat de prop del 9 % la mitjana del Reich, que és aproximadament el 90 %. Això és increïble.

Aquestes mateixes constatacions poden fer-se en altres circumscripcions electorals purament rurals, per exemple, en la marca de Posen (Prússia Occidental), la circumscripció electoral núm. 5 de Francfort-sobre-l'Oder, on de 1.080.000 electors, n'haurien votat 1.011.000.

Un altre exemple encara, a Pomerània, on sobre 1.200.000 electors inscrits, han anat a votar 1.264.000.

Sols l'Institut d'Estadística del Reich de Berlín, ens podria explicar aquesta anomalia declarant que, ultra els electors inscrits a Pomerània, que han votat en la proporció del 100 %, 80.000 altres electors que no pertanyen a la circumscripció han votat per mitjà de les famoses candidatures especials...

MOVIMENT SINDICAL

Sindicalisme i ordre Públic

Per raó del caràcter de duresa i intransigència que ofereixen les lluites socials, ben sovint s'ha produït el fet que, en plena lluita, allò que era un problema de reivindicacions de classe es convertís en un problema de policia. I pel que fa referència a Catalunya, no ha estat un problema de policia aplicat a les lluites socials en general, sinó, concretament, als Sindicats obrers.

Amb la República calia esperar un canvi de conducta, o almenys un estil nou d'intervenció policíaca. Ara, amb motiu dels darrers esdeveniments de caràcter anarquista, declarem de seguida que, pel que respecta a l'actitud de les autoritats, no hi ha hagut ni canvi ni novetat. L'ordre públic, si fa no fa, és entès de la mateixa manera pel nou com pel vell règim.

Hem de parlar ací d'un aspecte delicat dels contactes que s'han hagut d'establir entre el socialisme i les forces governamentals. El socialisme ha de declarar que no té res de comú amb els governants republicans pel que fa referència a l'organització, actuació i manera de dirigir la policia. I els governants republicans han de pensar que val més que no arribi el moment en què les discrepàncies adquirides un to agut, ja que, d'altra manera, una República que solament ha adquirit sentit de la disciplina i de la democràcia per la intervenció dels socialistes, podria veure esvair-se aquesta virtut, deixant d'ésser, pràcticament, una «res pública».

Deixem de banda el cas de Casas Viejas, per jutjar el qual no hi ha prou amb les informacions de la lerrouxada fanjullista, i fixant-nos en l'actitud que han observat les autoritats en el període que podríem anomenar de la post-repressió. Perquè ja prescindim d'analitzar els casos concrets de crueltat o de possibles extralimitacions dels agents de l'ordre en ple moment repressiu, ja que una vegada s'ha produït un moviment de violència és impossible mesurar l'abast de les ordres que puguin donar-se, i molt menys demanar equanimitat a ningú.

A tot arreu, quan es produeixen alteracions de la pau social, passa poc més o menys el mateix. I encara que les nostres institucions hagin de tendir a la perfecció de procediments, no serem tan infantils de creure que es pot arribar d'avui a demà a un estat de coses normal, car malauradament la perfecció no és d'aquest món. Però a tots els països queda ben diferenciada el que és persecució de suposats delinqüents del que són col·lectivitats socials i, per tant, conflictes socials.

No era necessari dissoldre els Sindicats obrers després del cop de mà concebut amb els peus que intentaren els anarquistes, el dia 8 de gener passat. I no havien de clausurar-se, primera perquè aquests no intervingueren per a res en la protesta; segon, perquè així es feia el joc als que tenien responsabilitats, car la clandestinitat els permet d'amagar la cara, i tercer, perquè, per damunt de tot, hi ha una cosa que cal mantenir: i és el respecte a tot principi d'associació, tingui o no tingui aspectes dubtosos. D'altra manera, ens anirem acostumant a jugar amb conquestes fonamentals de caràcter civil s'espeditant-les a les subtilitats advocadesques o als malhumors policíacs.

Que no vinguin les autoritats amb el pretext que els Sindicats anarquistes viuen constantment fora de la llei. El principi d'associació no ha de pagar la ineptitud de les autoritats republicanes de passar dos anys sense saber per quin procediment decantar-se per a resoldre el problema del funcionament dels nostres Sindicats obrers.

RAMON JOVER BRUFAU

Després del Ple de la C. R. T.

(Ve de la pàgina 1)

quest Congrés, queda ben clara. Pels anarquistes ni és un company l'administrador de «Soli», ni són considerats obrers si prèviament no es fan anarquistes, els treballadors que integren els Sindicats de Sabadell.

I ací ens trobem. Què faran els militants, representants a Catalunya, d'una sana tendència d'orientació sindical? El nostre punt de vista és confirmat pels fets. El moviment sindical de Catalunya ja no existeix. No calen equívocs ni vacil·lacions. S'imposa l'obra de crear de nou els nostres Sindicats, tal com anunciàvem en el nostre manifest.

Notes polítiques

Rumors de crisi

Tal com vam anunciar, aquesta setmana els rumors de crisi han començat més tard que la passada. Llavors va ésser dimarts: aquest cop ha estat dimecres.

La setmana que ve començaran dijous.

Radicalisme

Ara van sortint coses molt curioses. Resulta que l'alcalde de Casas Viejas — l'home que va callar — era radical. El delegat pintoresc i aprofitat del governador de Càdiz era radical. El jutge que ha fet empresonar Menéndez era radical...

Potsen, amb tants radicalismes, ens tornarem radicals tots plegats. Però serà de debò.

Els cavallers i les cavalleries

Diu que uns quants militars es volen sublevar — altra vegada? — en sentit monàrquic. Parlen de dies i d'hores, i fins anuncien que en faran de crespes abans d'aparèixer aquestes ratlles...

Recordem, una vegada més, que la pena de mort subsisteix per als delictes militars.

Això vol dir que hi ha moltes maneres de suprimir l'exèrcit, i, per tant, de donar la feina feta a les conferències del desarmament.

Aquestes conferències calmoses i inútils haurien de plegar per a sempre si ens fos facilitada l'ocasió d'acabar amb els militarsets, els militarots, les militarades i el militarisme.

Alemanya

Heinrich Mann, Albert Einstein, Alfred Kerr, Henri de Man, Max Reinhardt, Thomas Mann, Gottfried Keller, Bernard Keller, tant i tants d'altres intel·lectuals d'anomenada universal han abandonat Alemanya d'un temps ençà, i aviat no quedaran a aquell país sinó analfabets de segon grau, farcits de *Kultur* i de lletra gòtica, arrengrats al pas de l'oca.

Aquest és l'ideal de tots els dictadors. Suprimir la Cultura amb sentit humà i imposar dogmes ferrissos.

¿Per què la necessiten, una cultura? Per a cometre crims no cal.

Equilibris

Perquè parlem de «la reorganització i la unió sindicals sobre una base democràtica», se'ns ha enfadat una mica el setmanari dels «trenta». Sembla, en canvi, que hauríem d'estar d'acord tots plegats en un punt tan clar... I, a falta d'arguments millors, ens diu que volem crear una nova central sindical i que els signants del manifest sindical militants de la U. S. C. eren només una dotzena. I a base d'això afirma que no en sortirem.

Ens permetrem dues rectificacions de fet (les opinions dels trenta no ens preocupen). En primer lloc, no volem crear una central sindical nova que sigui un tercer en discòrdia i que compliqui encara més l'embull i la desorganització dels obrers. En segon lloc, els signants del manifest eren cinquanta (fins ara no els havíem comptat), la majoria coneguts per haver actuat i fins tingut càrrecs en Sindicats obrers.

Si la U. S. C. es proposava de crear una central sindical pel seu compte, ho podria fer, ho faria i en paus. I no se n'amagaria. Però això, a part d'ésser contrari a un acord del primer Congrés del Partit, no beneficiaria en res la causa dels obrers de Catalunya. No ho volem fer, doncs; i és clar que no en sortirem si no ho volem fer.

Aquesta és precisament la diferència nostra amb els «trenta», amb la F. A. I., amb el B. O. C. i amb tants altres grupets que es

volien repartir les despulles dels Sindicats per a aconseguir uns vots o unes quotes. Nosaltres NO ENS VOLEM APODERAR de la C. N. T. ni de res, en tot ni en part. Volem, al contrari, servir la causa obrera, fer que els obrers — tots els obrers, no la U. S. C. — disposin d'una central sindical.

Per a fer política, ja tenim el Partit i ens en sabem servir.

La perennitat de Marx

El cinquantenari de la mort de Marx ha assolit a tot el món, i també a Catalunya, una gran ressonància. Al costat de les veus autoritzades dels pensadors formats a la seva escola, els doctrinaris burgesos de tota mena també han hagut de retre un culte forçat a l'actualitat del seu nom i a la persistència de la seva empremta.

No val la pena de discutir proullixament les crítiques dels comentaristes burgesos — aquells que consideren que el liberalisme vol dir combatre el socialisme. Altrament Marx mateix ja havia examinat i classificat les argumentacions que encara li oposen.

Val la pena, sí, de recordar que els punts més impressionants de les previsions de Marx, fins ara els més desmentits i ridiculitzats pels seus detractors, tenen una confirmació dramàtica i diària en els milions d'obers en atur forçats i en el desgavell general de l'economia capitalista. Concentració de capital i extensió de la misèria són una realitat indefugible, com ho és, en el terreny de l'especulació, el determinisme econòmic, admès avui per homes tan eminents del camp liberal burges com l'historiador Guglielmo Ferrero.

La premsa palra

La *Veu de Catalunya* ha anunciat reformes. Estem segurs que podrà realitzar tota mena de progressos materials amb els diners dels financers i dels terratinents de la Lliga. No esperem, en canvi, cap renovació de llenguatge o d'idees. Fins la gent procedent d'altres sectors que s'hi incorpora agafa una pàtina encarcerada de l'esterilitat del tot.

Al contrari: diríem que la *Veu*, no atrevint-se a comerciar directament amb la sang de Casas Viejas com algun dels seus confreres, accentua la tònica reaccionària per a ajudar monàrquics i anarquistes, secundats pels radicals. Dimarts mateix va aparèixer amb un text mereixedor d'antologia. Un editorial defensant els regidors elegits per l'article 29, és a dir, una defensa dels únics cacs monàrquics que queden a Catalunya. Un comentari de Manuel Brunet — sempre tan inefable — dient que si a Sabadell i a la Corunya havien aterrat unes creus de terme era perquè els discursos d'Azaña excitaven a fer-ho, i que Déu ho tenia destinat.

Un article de l'indocumentat Josep Pla explicant el conflicte rabassaire sense saber-ne un borall. Un altre editorial i una informació alarmistes a propòsit dels atracaments. Un discurs del Sant Pare dient que Espanya «ha declarat la guerra a Déu» (¿què fa la Societat de Nacions davant aquest esperit imperialista?). Una

mica de brou a la «victòria» d'Hitler en les «eleccions» municipals i altres cosetes. Per fi, un article signat per J. E. (¿serà el jove i culte diputat Joan Estelrich?) presentant el ministre d'Instrucció Pública del Govern Berenguer, el xiroi Elies Tormo, com un amic de Catalunya al qual devem un gran agraïment. (Molt més, no cal dir-ho, que a Marcellí Domingo, que des del mateix lloc va donar categoria oficial a l'idioma català, cosa que nosaltres sempre agraïrem encara que en siguem contraris polítics.)

Potsen tornarà a ésser de moda dir que a la Lliga hi cap tot-hom...

El Lleó número 13

Ja que la *Veu* ens ha fet esmentar el «Sant Pare», que diuen els catòlics romans, parlarem d'un dels seus antecessors: Lleó XIII. La setmana passada titllàvem de «bajanades ensucrades» la seva famosa enciclica *Rerum Novarum* (traduïda anys enrera al català, però cert no massa bé, per un catòlic confessional). I alguns amics, àdhuc companys d'idees, no s'han sabut estar de comunicar-nos que l'expressió els semblava forta.

Tothom sap que, segons el dogma jueuic-romà, el Papa és infal·lible quan parla *ex-cathedra*, i per tant quan publica Encíclicles per a fixar punts de doctrina. Anem a mirar doncs, de l'Enciclica esmentada els seus arguments. Deixem estar la forma literària d'aquella «veu de Déu», encara que ella sola faci dubtar de l'existència de l'Esser Suprem. (En efecte, costa força d'admetre que Déu tingui un estil tan mediocre.)

Anant als arguments veurem de seguida que la infal·libilitat queda a molt mal lloc. Lleó XIII combat el Socialisme, en aquell document, pel sistema curiós i car als burgesos de desfigurar-lo. Diu que nosaltres volem repartir tota la propietat de la terra, per parts iguals, entre tots els seus habitants; i que aquest repartiment serà desequilibrat de seguida, que els homes no tenim necessitats iguals, ni produïm igual, etc., per a combatre la suposada repartiment. Després — i potsen abans i tot, perquè la idea no és gaire original —, tots els burgesos han divulgat amb fruïció aquesta concepció grotesca del socialisme: «la repartidora». Però ningú que té una mica de cervell no s'ho arriba a empassar.

Jauré, va dir una vegada que aquesta idea del socialisme era pròpia d'un imbècil o d'un malvat. I Jauré, ponderat i sever, tenia raó. Els nostres adjectius pecaren tal vegada de moderats, i els amics poden triar, dels de Jauré, aquell que els semblarà més adequat per al Lleó número 13.

GRANIER-BARRERA

NO ES OPOSANT EL NACIONALISME AL NACIONALISME, EL PROTECCIONISME AL PROTECCIONISME, ELS ARMAMENTS ALS ARMAMENTS QUE ES CONJURA LA CATASTROFE POLITICA I ECONOMICA QUE S'ACOSTA SI NO ORGANITZANT MES QUE MAI LA RESISTENCIA INTERNACIONAL DELS TREBALLADORS CONTRA EL MILITARISME I EL FEIXISME I LLUR SOLIDARITAT INDESTRUCTIBLE EN LA LLUITA PER LA SALVACIO COMUNA. VANDERVELDE

MOVIMENT COOPERATIU

L'Editorial Cooperativa Popular

Com a resultat d'una reunió de delegats cooperatius celebrada diumenge passat a la «Unió Cooperatista Barcelonessa», la Cooperativa Obrera d'Arts Gràfiques, s'ha convertit en una Associació mixta d'obers i de col·lectivitats que portarà el nom d'«Editorial Cooperativa Popular». L'obra que es proposa anar realitzant la nova entitat, comprèn els següents aspectes: Impremta, per a la qual ja es compta amb la instal·lació que fins avui ha pertangut a la Cooperativa d'Arts Gràfiques; editorial i llibreria. Les col·lectivitats adherides fins ara són les Cooperatives de consum «Unió Cooperatista Barcelonessa», «La Previsora», «La Flor de Maig», «Model del Segle XX», la cooperativa de producció de rajoles «La Redentora», la Federació de Cooperatives de Catalunya, etc.

Per una cooperativa socialista de llibreria

Entre un grup de militants de la U. S. C. ha nascut la idea de crear una Cooperativa de llibreria per a ús de tots els militants del Partit i de tots aquells altres individus que s'hi vulguin adherir. Es porten bastant avançats els treballs d'organització i dintre breus dies apareixerà la crida i les bases per a la constitució d'aquest organisme, que vindrà a afegir un nou aspecte a la vida complexa de la Unió Socialista de Catalunya.

L'objectiu primordial que anima els iniciadors d'aquesta cooperativa és la de facilitar als obrers de Catalunya l'adquisició d'obres per mitjà d'un descompte immediat sobre el preu i de formar alhora un fons col·lectiu que permeti la creació d'una central d'edicions socialistes. Des del seu començament aquesta nova cooperativa formarà part de l'«Editorial Cooperativa Popular».

Matemàtiques socials

La vaga és una arma que, esgrimida amb oportunitat, dona i ha donat excel·lents resultats, però quan una vaga es fa llarga i per tant s'eternitza, és — entenem nosaltres — un arma de dos talls que, per un s'ocasa en topar amb la resistència burgesa i per l'altre feret a qui l'esgrimeix, això és, el propi vaguista.

Hi han oficis, grans indústries, transports, etc., en els quals, per raó natural i a causa de la nostra imprevisió o incapacitat constructiva, no es pot lluitar contra el capital i la burgesia si no és mitjanant la vaga, però àdhuc en aquest cas, entenem, la vaga ha d'ésser tan curta com dignament sigui possible. En canvi, hi ha molts altres oficis en els quals es pot lluitar contra la burgesia, fent-li la competència, això és, erigint-se els treballadors en propis fabricants i combatre la burgesia amb les seves pròpies armes. A tal efecte, avui volem posar davant dels ulls dels vaguistes i de tots els treballadors — per si ells no hi han pensat — aquestes senzilles regles de multiplicar, que estan a l'abast de tothom, no sols per fer-les, sinó per portar-les a bon terme, si és que realment volem emancipar-nos i dignificar-nos.

Suposem, per un moment, que els tres mil ebenistes que estan en vaga, guanyaven, uns amb altres, un jornal de 12 pessetes: $12 \times 3.000 = 36.000$ pessetes diàries. La vaga ja dituit setmanes que dura: 18 setmanes $\times 6$ dies = 108 jornals $\times 36.000$ pessetes = 3.888.000 (tres milions vuit-centes vuit mil pessetes) que els tres mil obrers han deixat de guanyar. Aquesta xifra ens fa rodar el cap.

Si aquests tres mil obrers ebenistes, un cop acabada la vaga, es permetessin el luxe de cotitzar una pesseta setmanal, col·lectivament, es trobarien amb el producte de 52 setmanes $\times 3.000$ obrers o pessetes = 156.000 pessetes al cap de l'any. Amb aquesta quantitat es podria iniciar un taller cooperatiu, amb tots els perfeccionaments tècnics i que podria donar treball a molts obrers i demostrar la possibilitat d'aquestes millores que avui es reclamen, especialment la setmana de 44 hores.

Heus ací el que nosaltres entenem que és un dels millors camins que s'oferixen a la classe treballadora per a la seva emancipació, sinó en la seva totalitat, almenys en una part ben important.

Als vaguistes i a tots els treballadors correspon ara estudiar-ho i practicar-lo.

B. FARRÉ

Perruqueria a domicili

Tallar i ondular . 1'50 Ptes.
Tallar 0'75 "
Escritura a P. Iglésies, 32, 2.ª 1.
Teléfon 23169 - Barcelona

Bar Cerveseria "La Polsaguera"
"Casa Quimet"
Menjars casolans esplèndidament servits a preus sumament econòmics
Excel·lent degustació de cervesa amb les seves corresponents tapes
ESMERAT servei en tota mena d'aperitius, licors, café, xocolata, etc.
Estació i sala d'espera de la línia d'Autocars de Martorell
"La Polsaguera"
RONDA UNIVERSITAT, 5
TEL. 11726
NOTA: Als afiliats de la U. S. C. se'ls farà un descompte del 10 %, mitjançant la presentació del carnet.

LLEGINT LA PREMSA

La creació d'una divisa-or internacional

La creació d'una moneda internacional basada sobre un patró controlat també internacionalment és un dels punts del nostre programa mínim com a qüestió prèvia i indispensable per a remeiar els mals econòmics que pateix avui el món. En això tots, burgesos i socialistes estan d'acord. En el que no hi ha acord i resta encara — i ho serà per molt temps — un problema obert, és sobre la naturalesa d'aquest patró. L'or continua emportant-se encara els sufragis de la majoria, per bé que limitant les seves prerrogatives, condicionant-lo cada dia més. En aquest aspecte és interessant de conèixer el que diu l'economista anglès J. M. Keynes, en el «Berliner Tageblatt» del 14 de febrer:

«En 1923 vaig dir que el patró-or era ja una reliquia bàrbara. Si això era veritat deu anys enrera, ¿es pot pretendre avui que el patró-or tingui algun esdevenidor, quan no ha respost ni a les esperances dels seus propis amics? Això no vol dir pas que l'or no ocupi cap lloc en el sistema monetari del futur. Una reliquia bàrbara que està lligada a una gran tradició i que posseeix un gran prestigi, pot tenir un valor convencional o simbòlic si és introduïda en el quadro d'un nou sistema. Les transformacions d'aquesta classe són la característica regular dels canvis que tenen lloc sense revolució.

En el futur, els bancs centrals continuaran, com ho han fet en el passat, mantenint reserves or per protegir llurs divises i per fer front a una balança desfavorable internacional del comerç, a no ésser que les químies no aconseguixin descobrir un mètode econòmic de procurar-se l'or que es troba arreu de la natura en petites quantitats o que no es descobreixi el mètode de fabricar or artificialment. Heus ací una reserva important que cal fer.

Les avantatges d'una divisa que fluctua per als països que formen part del grup de la lliura esterlina.—Es evident a tothom que els països que han abandonat el patró or es troben en una posició extraordinàriament favorable. Tant és així que hom pogué creure que llurs veïns, gelosos d'aquest avantatge, s'apressarien a seguir llur exemple. Mas ha passat tot el contrari. La fauna de la guineu que ha perdut la cua es troba contradita. Quan el representant de la Tresoreria britànica aparegué a Ginebra sense aquest apèndix per trobar-hi les altres guineus que portaven cues d'or, se li féu saber que no es podia discutir res fins que no tornés a dur el seu apèndix habitual. La guineu anglesa, però, era massa mürria i es negà a portar aquesta càrrega fins que es trobés en mesura de fer-ho. Així, després d'haver fet grans lloances dels avantatges tècnics de les cues, començà a explicar que li caldrien unguents, reconstituents i la influència guardadora del temps abans d'estar en condicions de portar la càrrega de la qual s'havia després i declarat que, en primer lloc, hi hauria d'haver un milloament de l'estat dels galliners.

Entretant, tota la pressió de la diplomàcia s'exerceix a favor de la restauració del patró or.

Les desavantatges per a la resta del món que és manté sobre una base or.—Anglaterra ha de comprendre, abans que res, que les condicions existents, per satisfactòries que li puguin ésser, són molt perturbadores per als seus veïns, que es mantenen encara sobre la base-or i que, en conseqüència, han de suportar la càrrega principal imposada per la diferència existent entre les divises. A més, cal considerar les grans dificultats amb què toparien els seus veïns si volguessin seguir el seu exemple. A França, perquè és el darrer baluard del complexor, a Europa central perquè d'ençà de l'època de la forta inflació, totes les experimentacions en matèria de divisa són esguardades amb molta desconfiança i als Estats Units a causa de les dificultats legals de les obligacions-or i encara a causa dels enormes obstacles psicològics.

Anglaterra, per consegüent, ha d'estudiar la possibilitat d'un compromís. L'únic compromís possible, en les circumstàncies presents, seria que Anglaterra es comprometés a no deixar fluctuar el valor-or de la lliura de més de 5 per cent durant els pròxims 12 mesos, a condició que no hi hagi una nova baixa important dels preus-or de les matèries durant aquest període, quan fixi el tipus del canvi. Aquesta fixació es faria tenint en compte el tipus actual i el tipus mitjà del mes precedent.

Nova distribució de l'or per mitjà d'una divisa-or internacional.—S'admet encara, d'una manera general, que és necessària una altra condició abans de poder estudiar el retorn, àdhuc incondicional, al patró-or. Cal una distribució més equitativa de les reserves or mundials. Al meu criteri, hi ha un mitjà pràctic d'arribar a aquest resultat, i és la creació d'una institució internacional d'emissió, els bitllets de la qual estarien basats sobre l'or i igualats en valor a l'or. Aquesta

La U. S. C. al Parlament de Catalunya

Responsabilitats!

Proposicions presentades per la nostra minoria

El Banc de Catalunya

Els Diputats que sotashenen tenen l'honor de presentar al Parlament de Catalunya la següent proposició:

«Anomeni's una Comissió parlamentària de set membres, per tal de que investigui les causes de la suspensió de pagaments del Banc de Catalunya, com s'ha procedit i es procedeix en la liquidació del passiu, situació actual i legal de l'estalvi confiat a l'esmentada institució, responsabilitats criminals, civils i polítiques dels seus Directors, administradors i assessors. La Comissió parlamentària donarà a conèixer el resultat de la investigació i les seves conclusions al Parlament, el més tard durant la primera quinzena del mes de juny pròxim.»

Palau del Parlament, 22 de febrer de 1933.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz Ponseti i Manuel Serra i Moret.

Les responsabilitats polítiques i administratives

Els Diputats que subscriuen, tenen l'honor de sotmetre a la consideració del Parlament de Catalunya, la següent proposició per al nomenament d'una Comissió parlamentària catalana de responsabilitats:

Primer.—Que pel Parlament de Catalunya, es nomeni una Comissió composta d'onze Diputats, a fi d'escatir i exigir a totes aquelles persones, entitats u organismes que hi hagin pogut incórrer, les responsabilitats polítiques o de gestió administrativa que hagin causat danys materials o morals a Catalunya.

Segon.—Una llei votada pel Parlament de Catalunya, assenyalarà les facultats, atribucions i competència de la Comissió parlamentària catalana de responsabilitats.

Barcelona, 2 de febrer de 1933.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz i Ponseti i Manuel Serra i Moret.

Projecte de llei

President de la Generalitat de Catalunya.

«Sigui notori a tots els ciutadans de Catalunya, que el Parlament ha sancionat la següent

LLEI

Art. 1r.—El Parlament de Catalunya atorga a la seva Comissió de responsabilitats, la missió d'instruir quantes diligències estimi oportunes per a depurar i exigir al seu dia a les persones, organismes o entitats, les responsabilitats polítiques i de gestió administrativa en què haguessin pogut incórrer i que hagin causat dany material o moral a Catalunya.

Art. 2n.—La competència de la Comissió s'estén a enjudiciar els següents punts concrets desenrotllats a Catalunya:

- A) Responsabilitats polítiques: Concomitancies, enteses i cooperació dels homes representatius o particulars de Catalunya, relacionades amb l'adveniment de les Dictadures i amb l'exercici de les mateixes. Obra repressiva de què foren objecte els ciutadans que no es conformaren amb els Governos dictatorials.
- B) Responsabilitat de caràcter social: Pistolerisme i qüestió social, anteriors al tretze de setembre de 1923.
- C) Responsabilitats administratives: Per la gestió en les corporacions públiques o entitats oficials de Catalunya. Liquidació de la Mancomunitat.

funció podria ésser assumida pel Banc de Pagaments Internacional o, millor encara, per una nova institució internacional que es creés amb el dret d'emetre bitllets fins a un suma, per exemple, de 20.000 milions de marcs, que tots els països s'apressarien a acceptar com equivalent legal en or i que es podrien posar a la disposició dels bancs centrals de tot el món com a divisa adicional (com a fons de reserva en cas de necessitat urgent) en canvi d'obligacions-or de llurs propis governs a un tipus d'interès nominal i en proporció a llurs necessitats normals d'or. Es podria també preveure igualment una estipulació per a la retirada gradual dels bitllets si els preus ultrapassaven un cert nivell. Es podria, encara, imposar una altra clàusula, la que tots els països participants i que rebin aquesta garantia, han d'annular totes les restriccions imposades a les divises i suprimir totes les barres duaneres que s'oposen al comerç internacional. Si s'augmentés amb aquesta suma les reserves reals d'or del món, la majoria dels països es trobarien en la possibilitat de fer un retorn condicional al patró-or.

Heus ací una política que obtindria realment resultats tangibles. ¿Quina és l'alternativa? El perill d'esfondrar-se gradualment en un caos més terrible.»

Art. 3r.—Si en el curs de les investigacions arribessin a coneixement de la Comissió fets que es creguessin delictius i no estiguessin compresos o íntimament relacionats amb aquells la depuració dels quals els és atribuïda per aquesta llei, els posaran en coneixement del Ministeri fiscal perquè insti el procediment que correspongui.

Art. 4t.—La Comissió de responsabilitats nomenada pel Parlament de Catalunya, designarà del seu si, llur President, dos Vice-Presidents i tres Secretaris. Podrà, així mateix, nomenar Ponències i Sub-comissions, aquestes en nombre de tres membres, les quals podran, per acord del Ple de la Comissió, estar investides de totes o part de les facultats del mateix, que són les que es determinen en aquesta llei.

Art. 5è.—La Comissió sols estarà obligada a subjectar-se als preceptes continguts en la totalitat del capítol quart, llibre II, títol V i en els articles 416, 418, 424, 425, 435, 436, 439, 442, 444, 450, 459, 468, 479, 484, 506, 507, 508, 559, 560, 561, 569 i 584, tots de la llei d'enjudiciament criminal, amb el ben entès que les atribucions, facultats i deures que en ella es refereixen als Tribunals i Judges, queden vinculats a la Comissió parlamentària.

Art. 6è.—La Comissió tindrà facultat per a reclamar directament tots els antecedents i elements que estimi necessaris per al compliment de la seva missió a totes les autoritats, funcionaris, organismes i centres de qualsevol ordre, àdhuc als eclesiàstics, i de les entitats particulars.

Podrà reclamar, en qualsevol moment, sumaris, auts i expedients, amb suspensió de terminis, sense perjudici d'un tercer.

El Jutge o autoritat corresponent no podrà, en cap cas, deixar de complir l'ordre de remissió del sumari o expedient, ni d'executar les diligències sol·licitades.

Així mateix, tindrà facultats per a reclamar directament l'auxili de tots els funcionaris de la policia judicial, per al compliment de la missió que els està conferida.

Art. 7è.—La Comissió podrà adoptar quantes mesures precautòries estimi convenientes en persones i coses, per assegurar l'efectivitat de les pressumpcions de responsabilitats, sense perjudici de posar aquestes mesures en coneixement del Parlament, sempre que, per la seva importància, així ho acordi la Comissió.

Art. 8è.—Els acords de la Comissió són executius, i en contra d'ells no cabran qüestions de competència ni recurs de cap mena, excepte el de reforma davant la mateixa Comissió i el d'apel·lació davant el Parlament en un sol efecte.

Art. 9è.—Acabada la instrucció de diligències en cada cas, s'articularen

els càrrecs que, a jui de la Comissió, es dedueixin contra persona o persones determinades, i immediatament es comunicarà als inculcats, donant-los-hi vista de l'expedient, i senyalant-los-hi un termini prudencial per a la seva contestació i per a l'aportació de les proves que estimin d'interès per a la seva defensa.

Des d'aquest moment podran exercir el seu dret de defensa per si mateixos o designant lliurement persona o persones, siguin o no advocats, que els representin o defensin.

Art. 10.—Acabada la instrucció de cada expedient, la Comissió elevarà a la Cambra la proposta de responsabilitat, en la qual es senyalarà en cada cas el Tribunal que a jui de la Comissió hagi de sancionar els fets.

Quan la naturalesa dels fets, per la qualitat de les persones responsables, el Parlament acordi conèixer per ell mateix en aquelles, la Comissió designarà del seu si les persones encarregades de defensar llur proposta, que necessàriament seran diferents de les que hagin intervingut en la instrucció.

Art. 11.—La Comissió podrà citar a qualsevol membre del Parlament, sense que aquest, a pretext de la seva immunitat parlamentària, pugui negar-se a comparèixer ni a declarar.

Art. 12.—El President de la Comissió, i en el seu defecte el Vice-President que el substitueixi, serviran d'òrgan de relació entre la Comissió i el Parlament de Catalunya.

Davant el Govern i les altres autoritats, la representació de la Comissió correspondrà al seu President, als Vice-Presidents o als Presidents de Sub-comissions, acompanyats sempre d'un dels Secretaris.

Art. 13.—La competència, autoritat i atribucions de la Comissió s'estén a tot el territori de Catalunya. Per al cas de fer-se necessària alguna informació o reclamació d'antecedents o elements provatoris prop d'autoritats, funcionaris, organismes o entitats de qualsevol ordre de fora de Catalunya, la Comissió es posarà en relació amb la Comissió de responsabilitats nomenada per les Corts Constituents. Si en la depuració d'algun fet, la Comissió cregués que ja hi entén la Comissió de Responsabilitats nomenada per les Corts Constituents, aquella trametrà a aquesta un informe-denúncia amb tots els elements provatoris, a fi que puguin adoptar-se les mesures que cregui convenient i fer efectives les responsabilitats conretes. Per tant, manó a tots els ciutadans de Catalunya que cooperin al compliment d'aquesta llei i a tots els Tribunals i Autoritats que la facin complir.

Palau del Parlament, 22 de febrer de 1933.

Joan Comorera, Joan Fronjosà, Carles Gerhard, Estanislau Ruiz i Ponseti i Manuel Serra i Moret.

DEL MEU CARNET

EE. UU.

Hi ha, als Estats Units, més de dotze milions d'obriers sense feina. La gran república nord-americana pateix la crisi més greu que la història ha registrat. Els desvagats van en munions d'un Estat a l'altre a la recerca de treball i no n'assoleixen. La complicadíssima màquina dels EE. UU. està fent fallida. Falla, allí com pertot, el sistema capitalista. Falla, entre altres múltiples causes, no solament per ésser fonamentalment injust, sinó per haver arribat a les màximes conseqüències amb les seves vifres astronòmiques i la seva entronització del dòlar.

El mecanisme excessiu, produït pel capitalisme exagerat, també està en crisi, per no dir en bancarrota. I tot per què? Per no haver donat un xic de marge a la individualitat, a la personalitat, a aquest ínim fur humà que potser no totes les races senten de la mateixa manera. Potser els EE. UU. no són a posta per sentir ben bé les necessitats i les prerrogatives de la individualitat — perfectament compatibles amb les doctrines socialistes —. Potser pateixen, per aquest costat, la mateixa inadaptació que la U. R. S. S. En tot cas, la manca de respecte als furs de la individualitat no deu ésser del tot estranya a la formidable crisi que pateixen actualment els EE. UU. i les conseqüències de la qual són difícils de calcular.

ULISSES

La conferència obrera de l'atur forçós

En la darrera sessió de la «Conferència Obrera de l'Atur Forçós» va ésser nomenat el representant de la U. S. C. per a formar part del Comitè Permanent. El nostre representant, que era el company Folch i Capdevila, va fer constar que no podia acceptar el càrrec perquè ja havia fet constar, en ésser nomenat pel Comitè Organitzador, que la seva missió acabaria després de la celebració de la Conferència. Va convenir-se que acceptava interinament i que el Comitè Executiu de la U. S. C. decidiria en definitiva.

El Comitè Executiu ha pres l'acord de ratificar la renúncia i, en conseqüència, el company Folch ha presentat la dimissió del seu càrrec.

El Comitè ha tramès al Comitè Permanent la carta següent:

«Comitè Permanent de Relacions. Conferència Obrera de l'Atur Forçós.

«Companys: El Comitè Executiu d'aquesta U. S. C. ha ratificat l'acord, ja pres anteriorment, confirmant la dimissió del nostre representant, el company R. Folch i Capdevila, com a vocal d'aqueix Comitè Permanent de Relacions. El caràcter evidentment demagògic — al nostre entendre — d'alguna de les conclusions aprovades ens obliga a confirmar l'esmentada dimissió que ja havia estat acordada en data anterior a la celebració de la Conferència.

«Malgrat això, aquesta U. S. C. continua adherida a la Conferència i en ella ostentarà la nostra representació, com fins ara, el mateix company Folch i Capdevila, amb el ben entès que per a totes les decisions i tots els actes d'aqueix Comitè — compatibles amb el nostre punt de vista de propugnar a favor de les reivindicacions immediatament realitzables — trobareu en nosaltres uns decidits col·laboradors.

«Visqueu molts anys.
«Unió Socialista de Catalunya. Comitè Executiu.»

SI LA PRODUCCIO COOPERATIVA NO HA DE RESTAR EN ESQUER I UN PARANY; SI HA DE REEMPLAÇAR EL SISTEMA CAPITALISTA; SI LES SOCIETATS COOPERATIVES HAN DE REGULAR LA PRODUCCIO NACIONAL SOBRE UN PLA COMU, SITUANT-LA SOTA LLUR PROPRI CONTROL I POSANT FI A L'ANARQUIA CONSTANT I A LES CONVULSIONS PERIODIQUES QUE SON LES CONSEQUENCIES INEVITABLES DE LA PRODUCCIO CAPITALISTA, ¿QUE SERA AIXO, DONCS, SINO EL COMUNISME, EL COMUNISME POSSIBLE?

KARL MARX

(La guerra civil a França.)

PER A

Rentar Netejar Desinfectar

FACILMENT, RAPIDAMENT ECONOMICAMENT

ANNITE

DONA

SATISFACCIO COMPLETA

PAQUETS DE 1 I 2'70 PESSETES

NO HI HA SOSA, NI ESCATES, NI SABÓ

FILL D'E. BRUGUERA - Avinguda 14 Abril, 383 - BARCELONA

Amb Marx contra el feixisme El Miting del dia 12

Diumenge, dia 12, es celebrà al cinema Iris Park, el miting organitzat per la Federació Comarcal de Barcelona, de la U. S. C., en commemoració del cinquantenari de la mort de Karl Marx i a favor del front únic obrer contra el feixisme internacional.

Presidi el company Rossell i Montaner, qui, després de declarar obert l'acte, cedi la paraula al company Jover Brufau.

L'orador, després de fer resaltar la significació commemorativa de l'acte, posà de relleu el valor idealista i emocional de la tesi marxista que la burgesia pretén negar. Pel contrari, censura a aquesta d'estar desprovista de tot ideal d'humanitat, atenta solament a la defensa d'uns interessos.

Estudia somerament les diverses etapes del moviment marxista des de la seva iniciació fins l'estat actual de l'organització capitalista i s'estén en consideracions sobre la situació de la política espanyola, afirmant que el socialisme constitueix la més sòlida garantia per a la realització de totes les conquestes socials.

Parlà a continuació el company Folch i Capdevila, qui exposà l'estat de l'economia política a l'època de Marx. Digué a continuació que el començament del socialisme qualificat de sentimental es caracteritzà en el darrer terç del passat segle per la destrucció de màquines i mitjans de producció, i expressà la necessitat que els beneficis i avantatges que s'obtinguin per mitjà de les conquestes de la ciència siguin destinades a favor de la classe proletària.

Combaté el conreu del sentiment de pàtria, segons concepció burgesa, que no és altra—digué—que el foment de l'imperialisme per a destruir violentament els progressos del proletariat i el sentiment de classe. Acabà el seu discurs advocant per la unió de tots els obrers, posant de relleu el paper preponderant que poden jugar els Sindicats en aquest sentit.

Seguidament féu ús de la paraula el doctor company Emili Mira. Començà el seu discurs rendint homenatge a la memòria de Marx.

Negà que la doctrina socialista hagi retrocedit com diu la burgesia, sinó que davant la seva força cada dia creixent, el capitalisme s'ha organitzat militarment per tot arreu.

Analitzà les dues branques procedents de la ideologia marxista. Censurà les tàctiques comunistes i anarquistes, ja que—segons l'orador—, per establir amb eficàcia un règim socialista, és prèviament necessari un període d'organització i de preparació i l'existència d'una conciença socialista.

Digué que la burgesia, per a defensar-se del marxisme, conrea sentiments que poden enderrocar aquell esperit, tals com la intoxicació patriotèrica dels infants.

Afirmà que a Catalunya no pot tenir èxit en els actuals moments una revolució com la que ha realitzat Rússia, a causa de la psicologia especial del nostre poble, i digué que la falta d'una conciença socialista entre el proletariat del nostre país ocasiona una depressió total o unes reaccions esporàdiques convulsives, sense cap resultat constructiu i eficaç.

Acabà el seu discurs demanant la unió dels proletaris de tots els països.

En acabar el seu discurs el company Mira, un espectador demanà la paraula. Se li concedí i pujà a la tribuna dels oradors per a rebatre els arguments del company Mira contra l'anarquisme. Aquest contestà després i quedà acabat l'incident, que no tingué més importància. El públic aplaudí el doctor Mira.

Finalment, va fer ús de la paraula el company Joan Comorera.

Posà de relleu el fracàs de la civilització capitalista perquè la humanitat ha superat la tècnica i l'ètica de l'organització econòmica actual. S'imposa una organització i una civilització noves.

Digué que cal evitar que el període de transició entre el règim capitalista i el socialista sigui massa llarg.

Afirmà que la tàctica de provocar un estat de desesperació en les masses obreres per a aconseguir millor una situació pròpia a una revolució social no ocasiona altra cosa que dictadures i repressions sanguines.

Digué que és necessari emplaçar la lluita de classes en el moment que interressi el proletariat i mai en el moment que interressi la burgesia.

Digué per acabar, que la civilització socialista germinarà molt més ràpidament i amb més força que el que deixa preveure la suposada tradició anarquista del nostre poble.

Tancà l'acte el company Rossell i Montané, qui resumí els discursos i evocà la memòria de Salvador Seguí.

Tots els oradors foren molt aplaudits pel nombros públic que omplia la sala del cinema.

EL MATRIMONI BURGÉS ES, EN REALITAT, LA COMUNITAT DE LES DONES CASADES.

KARL MARX

Unió Socialista de Catalunya

II Congrés General de la U. S. C.

Les Seccions de la U. S. C. són convocades al II Congrés General de la U. S. C., que tindrà lloc a Barcelona, els dies 14, 15 i 16 d'abril, per tractar el següent

ORDRE DEL DIA

- I. Validament de credencials. II. Reglament de Discussió. III. Constitució del Congrés. IV. Informe de Comitè Executiu. V. Informe del Grup parlamentari constituent. VI. Informe del Grup parlamentari català. VII. Informe de l'ex-Conseller d'Economia i Treball. VIII. Ponència Sindical. IX. Ponència Municipal. X. Ponència Cooperativa. XI. JUSTÍCIA SOCIAL, diari. XII. Projecte d'unificació del Socialisme a Catalunya. XIII. Proposicions.

A cada Secció li correspon un delegat per dret propi i un altre per cada 25 cotitzants o fracció de 25.

Les proposicions han d'ésser tramesses al C. E., el més tard, el 3 d'abril.

Secretari General, Joan Comorera

II Congrés ordinari de la F. C. de Barcelona

Les Seccions de la Federació Comarcal de Barcelona són convocades al seu II Congrés ordinari que tindrà lloc els dies 25 de març i 1 i 2 d'abril, a l'estatge de la Secció del Districte VIII.Lé (Montmany, 24, Gràcia), d'acord amb el següent ordre del dia:

- I. Validació dels títols de Delegats. II. Constitució del Congrés. III. Nomenament de les Ponències. IV. Reforma dels Estatuts. V. Informe dels regidors. VI. Informe de la Junta Executiva. VII. Programa mínim municipal. VIII. Proposicions.

El Secretari de la J. E., F. Rossell i Montané

Mitings i Conferències

AVUI Conferència del company Saleta, a la Riba. Tema: «Socialisme».

DEMA Conferència del company Fronjosà, a Solsona. Tema: «L'acció sindical a Catalunya».

Gran miting de propaganda socialista a la Secció de Molins de Rei, a dos quarts de quatre de la tarda. Oradors: Josepa Boira, Maria Pi de Folch, Elionor Serrano, E. Granier-Barrera, Joan Forment.

Curs de cooperació

Avui, dissabte, a les deu del vespre, tindrà lloc a la Secció del Districte setè (Sans, 73), la tercera de les conferències del curs de Cooperació organitzat a càrrec del company Ardiaca. El tema de la conferència d'aquesta tercera sessió és: «Cooperació i Sindicalisme».

Dilluns, dia 20, a les nou del vespre, es començarà de nou aquest curs a l'estatge central de la U. S. C., sota el patronatge de la Secció d'Horta. El tema que desenrotllarà aquest dia el company Ardiaca és el d'«Orígens i principis de la Cooperació».

Secció Districte III.

Aquesta Secció celebrarà avui, a les deu del vespre, Assemblea ordinària per tractar de l'ordre del dia del II Congrés Comarcal de la F. C. de Barcelona. Es pregada l'assistència de tots els militants.

Secció Districte IV

En l'Assemblea ordinària de la Secció, tinguda el dia 15, en la qual es tractà de l'ordre del dia del II Congrés de la Comarcal, quedaren nomenats delegats per al dit Congrés els companys Santaló, Monpel, Ferrés, Ardiaca, com a titulars, i Castilla i Martí com a suplents.

Report del grup parlamentari constituent al II Congrés General de la U. S. C.

Companys! Poques paraules ens hauran de bastar per la redacció del nostre report. No escauria en un document d'aquest caràcter l'enumeració dels treballs que els diputats de la U. S. C. al Parlament de la República han fet al servei dels nostres ideals, dels interessos de la justícia i a profit de les nostres organitzacions en oculta labor a les Comissions Parlamentàries i en la directa gestió a les oficines ministerials. Es coneguda de tots els companys que s'han acostat a nosaltres denunciant-nos un atropellament o demanant-nos que activéssim la tramitació d'un expedient o la resolució d'un afer que afectava col·lectius interessos.

Creiem que el Congrés ha de jutjar especialment la nostra tasca parlamentària i tampoc aquesta no haurà d'ésser ressenyada ací detallament per ésser coneguda de tots els companys per les informacions de la premsa diària. Altrament, durant tot el període de la discussió de l'Estatut de Catalunya, «Justícia Social» publicà setmanalment les llistes dels diputats catalans presents al Parlament de Madrid, i saben els nostres companys que cap altra de les minories catalanes donà millor mostra de la seva voluntat de correspondre a la confiança del poble, superant ni igualant el percentatge d'assistència de la minoria de la U. S. C. Els llocs que pel Grup Parlamentari català ens foren assignats aleshores, foren ocupats per nosaltres amb l'entusiasme i la lleialtat que posem, per imperatiu de consciència socialista, en tots els nostres actes. I sempre que als caps de setmana, quan els diputats de Catalunya retornaven a la llar, restava a Madrid una tasca urgent per realitzar, no va faltar mai un o altre dels companys de la nostra minoria per salvar el compromís de darrera hora, pensant en l'eficàcia de l'acció col·lectiva i veïllant pel prestigi total de la representació catalana. Les actes de les comissions parlamentàries i les del grup català donen fe, si més no, de la nostra bona voluntat. Creiem, doncs, que ens podem estalviar ara la tasca — sempre poc grata quan es tracta de glossar i posar en valor

activitats pròpies — de descriure l'obra del company Josep Xirau al Consell Nacional de Cultura, la del company Manuel Serra i Moret a la Comissió de Reïtorina Agrària, la del company Rafael Campaans a la Ponència Mixta de Finances i la de tots tres a les Comissions Parlamentàries, a les Sub-Comissions de l'Estatut de Catalunya i als debats parlamentaris. Tothom pot saber que si l'Estatut de Catalunya aprovat pel Parlament de la República discrepa essencialment en alguns aspectes d'aquell que el nostre poble havia plebiscitat, no es pot atribuir responsabilitat de cap mena als diputats de la U. S. C. I tothom sap també que si aleshores foren els nostres homes els que extremaren les col·lectives exigències reivindicatives no ho feren pas moguts per cap esquiuit impuls de xovi nacionalisme, sinó, tot altrament, pel llur afany d'alliberar la joventut catalana de la feixuga obsessió d'un plet polític, per tal de deixar-li l'esperit lliure per vibrar amb les inquietuds universals i obrir definitivament la ruta del Socialisme a la nostra terra.

Finalment, per cloure aquest report esquemàtic, ens interessa remarcar que — per raó del nombre limitat dels components del nostre Grup — dins la mecànica del Parlament espanyol no podem tenir qualitat de minoria independent. Els nostres càrrecs en les Comissions i les nostres intervencions en els debats ens han vingut assignats com a membres integrants de la minoria catalana que es va formar a l'hora de la discussió de l'Estatut. En constituir-se la F. I. R. P. E., vàrem creure que havíem que restar al marge del nou agrupament parlamentari, tot i seguir prestant al Govern el nostre ajut, com hem fins avui, en tot allò que, al nostre criteri, serveix per consolidar el nou règim i assegurar el sentit laic, esquerrà i democràtic de la República.

Barcelona, 14 de març de 1933. Pel grup de la U. S. C. al Parlament de la República:

R. Campalans, M. Serra i Moret, Josep Xirau.

Secció Districte VII Joventut Socialista de Catalunya

Curs d'Alemanys El curs d'alemany organitzat per la Joventut Socialista de Catalunya, a càrrec del camarada Dr. Rudolf Stress, començarà el dilluns, dia 3 d'abril i es donarà tots els dilluns, dimecres i divendres, de dos quarts de vuit a dos quarts de nou del vespre a l'estatge central de la U. S. C. Per a inscripcions, al company Rull, administrador de JUSTÍCIA SOCIAL i en cada Secció el company representant de la comissió organitzadora de la J. S. C. Quota mensual del curs: 5 pessetes. Mètode: Gramàtica Otto Sauer.

Continua els seus treballs la Comissió Organitzadora de la J. S. C. Actualment s'està redactant el projecte d'Estatuts i elaborant l'estructura orgànica de l'organisme. Es confia poder convocar dintre breus dies l'Assemblea constitutiva de la Joventut.

El company Sunyol ha substituït el company Mates en la representació del Districte setè, en el si de la Comissió organitzadora de la J. S. C.

Junta del Cens Electoral

Els Secretaris de la Junta del Cens de la Federació Comarcal de Barcelona són convocats a la reunió que tindrà lloc el proper dijous, dia 23, a les nou del vespre, per a tractar d'assumptes d'interès. El Secretari, A. Fàbregas.

Penya U. S. C. d'escacs

Per al proper diumenge, dia 19, a les quatre en punt de la tarda, tindran lloc les següents partides: Monpel-Rull. Blanquer-Ferrer. Virgili-Capdevila. Nota: Són convocats per a l'esmentat diumenge, a les sis en punt, tots els companys socis, a l'Assemblea General Extraordinària que tindrà lloc per la constitució de la Junta Directiva. — Pel C. O. provisional, E. Monpel.

Per a guarir la TOS preneu L'AIXAROP POLIBALSAMIC "GIOL" aprovat i recomanat pels principals Doctors.

Es ven a Ptes. 4,05 el flascó en totes les aptecaries

Crèdit i Previsió SOCIETAT COOPERATIVA Corti, 678, 1.er - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Subscripció pro engrandiment de JUSTÍCIA SOCIAL

Company! La U. S. C. necessita per a molt aviat un diari i el tindrà. Però entretant això no arriba, necessita d'una manera inajornable engrandir JUSTÍCIA SOCIAL. Les quatre pàgines de JUSTÍCIA SOCIAL són insuficients per recollir els múltiples aspectes de la vida de la U. S. C. arreu de Catalunya, cada dia més àmplia i més complexa. Ultra això, s'han de deixar forçaament desatesos importants aspectes de la vida econòmica i política nacional i internacional.

Amb els ingressos actuals de JUSTÍCIA SOCIAL és impossible continuar els assaigs de números de sis pàgines que hem vingut fent. La «Crònica parlamentària», que tan bona acollida ha trobat per part dels nostres militants, es troba en perill de desaparició si no aconseguim reforçar els ingressos del setmanari. Cal, doncs, un esforç de tots per assegurar la continuació de les sis planes de JUSTÍCIA SOCIAL.

A tal fi, el grup d'«Amics de JUSTÍCIA SOCIAL» «l'invita a contribuir a la subscripció oberta pro-engrandiment del setmanari, a base de quotes mensuals de la importància que permetin els seus mitjans.

Company: necessitem la teva quota. Estem segurs que la donaràs. Cada Secció organitzarà el seu grup d'amics de JUSTÍCIA SOCIAL i recollirà les quotes, que centralitzarà a mans del company Rull, administrador. Tots per JUSTÍCIA SOCIAL! Tots pel Socialisme!

PRIMERA LLISTA DE QUOTES MENSUALS

Table with 3 columns: Name, Amount, and Unit (ptes.). Includes names like Folch Capdevila, Comorera Solé, Roure Torent, Xirau (Josep), Ardiaca Alós, Granier Barrera, Coloma Chalmeta, Saleta Llorens, Fronjosà Salamó, Rull, Vilardobò, Botella, Mussolles Cases, Ferrés Ribera, and a total of 60'50 ptes.

Comité Sindical de Catalunya

Ram de la Metal·lúrgia

Tal com estava anunciat, el passat diumenge se celebrà l'Assemblea dels obrers pertanyents a la metallúrgia, en la qual es llegiren els Estatuts per anar a la constitució del Sindicat de l'esmentat ram. Després d'un llarg debat, la Comissió es feu càrrec de totes les esmenes que s'hi aportaren i assabentà a l'assemblea que a partir del proper dilluns els estatuts estarien ja corregits i a disposició de tots els companys.

Quedaren nomenats per a formar part de la Comissió els companys Mateu, Domínguez, Jové, Viladomat, Gatnau, Sotué i Llobera.

Es satisfactori poder constatar que aquesta Assemblea es veié molt concorreguda, cosa que portà a l'esperit dels que hi assistiren el convenciment que a no trigar gaire serà aquesta organització aquella en que la classe treballadora veurà la veritable defensora de llurs interessos.

LA BURGUESIA NO POT REGNAR, PERQUE NO POT ASSEGURAR L'EXISTENCIA AL SEU ESCLAU, FINS I TOT DINTRE LES CONDICIONS DEL SEU ESCLAVATGGE; ES VEU OBLIGADA A DEIXAR-LO CAURE EN UNA SITUACIO TAL QUE LI CAL NODRIR-LO PER COMPTES DE FER-SE NODRIR PER ELL. LA SOCIETAT NO POT CONTINUAR EXISTINT SOTA LA SEVA DOMINACIO, LA QUAL COSA ES IGUAL COM DIR QUE LA SEVA EXISTENCIA HA ESDEVINGUT INCOMPATIBLE AMB EL DE LA SOCIETAT. KARL MARX (Manifest Comunista.)

(Manifest Comunista.) C. O. D. A. G.—Rosselló, 84- Tel. 35490